Datum van inontvangstneming	:	07/07/2015

Zaak C-256/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

1 juni 2015

Verwijzende rechter:

Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

19 maart 2015

Verzoekende partij:

Drago Nemec

Tožena stranka:

Republiek Slovenië

VERZOEK OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING

In het kader van een civiele procedure voor de Vrhovno sodišče Republike Slovenije (hoogste rechterlijke instantie van de Republiek Slovenië) vordert verzoeker, Drago Nemec, [omissis] van verweerster, de Republiek Slovenië, betaling van het bedrag van 84 614,02 EUR, vermeerderd met nevenvorderingen [omissis]

De Vrhovno sodišče Republike Slovenije heeft [omissis]

bij besluit [omissis] van 19 maart 2015 besloten, de behandeling van de zaak te schorsen en het Hof van Justitie van de Europese Unie te verzoeken om een prejudiciële beslissing. [Or. 1]

I. Feiten en rechtskader

1 Drago Nemec, verzoeker in de onderhavige civiele procedure, is houder van een vergunning als zelfstandige voor een activiteit op het gebied van de bouw van mechanische onderdelen en lasonderdelen. In juni 1993 heeft hij als huurder met Gasilsko društvo (vereniging van vrijwillige brandweerlieden) van de stad Murska

Sobota een overeenkomst gesloten voor de huur van een reservoir voor de watervoorziening in droogteperiodes. In 1996 heeft hij Gasilsko društvo gedagvaard en betaling van een bedrag van 17 669,51 EUR uit hoofde van voormelde overeenkomst gevorderd. De Višje sodišče v Maribor (omissis) heeft op die vordering definitief beslist in een uitspraak van 17 februari 2010. In die uitspraak heeft de Višje sodišče v Maribor verklaard dat Gasilsko društvo verzoeker het bedrag van 15 061,44 EUR vermeerderd met vertragingsrente over het tijdvak van 25 mart 1996 tot en met 31 december 2001, diende te betalen. Die rechterlijke instantie heeft het verzoek om toekenning van vertragingsrente vanaf 1 januari 2002 afgewezen op grond dat die rente vóór 1 januari 2002, de datum van inwerkingtreding van de Obligacijski zakonik (wetboek verbintenissenrecht; hierna: „OZ"), reeds het bedrag van de hoofdsom had bereikt.

2 Met zijn beroep in de onderhavige procedure vordert verzoeker van de Republiek Slovenië betaling van een bedrag van 84 614,02 EUR, vermeerderd met vertragingsrente, en van de proceskosten. Hij verklaart dat het door hem gevorderde bedrag het bedrag vertegenwoordigt van de schade die hij heeft geleden doordat in het bedrag dat hem in de zaak tegen Gasilsko društvo is toegekend de vertragingsrente niet tot de datum van betaling, 18 mei 2010, is opgenomen. In dit verband betoogt hij dat de regeling van artikel 376 OZ, op grond waarvan de interesten niet meer mogen bedragen dan het hoofdbedrag (ne ultra alterum tantum-regel), in strijd is met richtlijn 2000/35/EG[1] van het Europees Parlement en de Raad van 29 juni 2000 betreffende bestrijding van betalingsachterstand bij handelstransacties, en dat de Republiek Slovenië aansprakelijk is omdat zij aan die richtlijn geen uitvoering heeft gegeven in de nationale rechtsorde.

II. Procesverloop en standpunt van partijen

3 Partijen verschillen van mening over de vraag of de transactie die tot de betalingsachterstand heeft geleid tot de handelstransactie waarop richtlijn 2008/35 van toepassing is behoort alsook over de vraag of de ne ultra alterum tantum-regel in strijd is met die richtlijn. Ook bestaat onenigheid over de vraag of de Republiek Slovenië gebruik heeft gemaakt van de in artikel 6, lid 3, onder b), van voormelde richtlijn geboden mogelijkheid, overeenkomsten die gesloten zijn vóór 8 augustus 2002 of vóór 1 mei 2001 bij de omzetting van de richtlijn uit te sluiten.

4 Volgens verzoeker volgt uit overweging 16 van richtlijn 2000/35 en uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: „Hof") van 3 april 2008 in zaak 01051 Telecom GmbH, C-306/06, EU:C:2008:187, dat interesten verschuldigd zijn vanaf de dag waarop de betalingsachterstand ontstaat tot de dag van betaling. Naar zijn oordeel is de ne ultra alterum tantum-regel dan ook in strijd is met richtlijn 2000/35. [**Or. 2**] Verzoeker merkt bovendien op dat zijn overeenkomst met Gasilsko društvo – waaronder volgens zijn verklaringen mede

[1] – PB L 200, blz. 35.

vielen de aankoop van een tankwagen bestemd voor het transport van water, de organisatie van het watertransport in de bedreigde gebieden van de toenmalige gemeente Murska Sobota, de facturering van de transporten aan de gemeente, de afrekening van alle kosten en de uiteindelijke verdeling van de winst over de twee partijen – een handelstransactie in de zin van richtlijn 2000/35 vormt. Verzoeker voegt daar nog aan toe dat hij voor de transactie met betrekking tot de huur van een reservoir een factuur heeft uitgereikt.

5 De Republiek Slovenië, verweerster in de onderhavige civiele procedure, merkt op dat richtlijn 2000/35 in de Sloveense rechtsorde is uitgevoerd (bij de OZ, de Zakon o spremembah Zakona o predpisani obrestni meri zamudnih obresti [wet tot wijziging van de wet op de tarieven voor vertragingsrente; hierna: „ZPOMZO-1A”] en de Zakon o javnih financah [wet op de openbare financiën; hierna: „ZJF”]), maar dat bij de omzetting van de toepassing ervan zijn uitgesloten overeenkomsten die waren gesloten vóór de toetreding van de Republiek Slovenië tot de Europese Unie op 1 mei 2004. Zij merkt voorts op dat in casu geen sprake is van een handelstransactie in de zin van de richtlijn, aangezien verzoeker de overeenkomst heeft gesloten als natuurlijke persoon, buiten het kader van zijn economische activiteit als zelfstandige.

6 De rechter in eerste aanleg heeft verzoekers vordering bij beslissing van 18 mei 2011 afgewezen. Het hoger beroep dat verzoeker daarop heeft ingesteld is door de rechter in tweede aanleg bij beslissing van 24 januari 2012 afgewezen. Beide rechterlijke instanties hebben in hun uitspraken geoordeeld dat de transactie naar aanleiding waarvan de betalingsachterstand is ontstaan niet onder de werkingssfeer van richtlijn 2000/35 valt. Daartoe hebben zij overwogen dat verzoeker de overeenkomst voor de huur van het reservoir waarmee water moest worden vervoerd niet als onderneming in de zin van artikel 2, punt 1, van richtlijn 2000/35 had gesloten. Die conclusie berustte op de vaststelling dat verzoeker op het moment waarop hij de overeenkomst sloot houder was van een vergunning voor een activiteit op het gebied van de „bouw van mechanische onderdelen en lasonderdelen” en hij dus de overeenkomst voor de huur van een reservoir voor watertransport niet kon sluiten als handwerksman of ondernemer in het kader van zijn zelfstandige economische activiteit en beroepsactiviteit. Beide rechterlijke instanties waren van oordeel dat de bewering van verzoeker dat hij voor de transactie in verband met de huur een factuur had uitgereikt niet was onderbouwd en evenmin relevant was.

7 Tegen de uitspraak van de rechter in tweede aanleg heeft verzoeker beroep tot cassatie ingesteld. In dat beroep voert hij ernstige schendingen van de regels voor de civiele procedure en onjuiste toepassing van het materiële recht aan. Verzoeker beklemtoont dat de transactie niet enkel de huur van een tankwagen omvatte, maar dat het ging om een complexe transactie in verband met de voorziening van de inwoners van Goričko met drinkwater in perioden van droogte, waaraan behalve verzoeker en Gasilsko društvo ook het uitvoerende orgaan van de gemeente Murska Sobota en het gemeentelijk comité van de burgerbescherming deelnamen.

Dat is de reden waarom hij ernstige schendingen van de regels voor de civiele procedure inroept op grond dat bewijs waarmee hij het bestaan en de aard van de betrokken transactie aantoonde, terzijde is gelegd. Hij geeft te kennen dat hij de transactie in het kader van zijn activiteit als handwerksman heeft verricht en dat hij voor zijn aandeel een factuur heeft uitgereikt. Wat de factuur [**Or. 3**] betreft verwijt hij de rechterlijke instantie, het hierop betrekking hebbende bewijsaanbod niet te hebben aanvaard. Hij komt op tegen de uitlegging van de rechter in eerste aanleg dat de ne ultra alterum tantum-regel niet in strijd is met richtlijn 2000/35 en dat de Republiek Slovenië bij de uitvoering van die richtlijn vóór 1 mei 2004 gesloten overeenkomsten zou hebben uitgesloten.

III. Recht van de Unie

8 Omdat de transactie naar aanleiding waarvan de betalingsachterstand is ontstaan dateert van vóór de toetreding van de Republiek Slovenië tot de Europese Unie, zou de vraag betreffende de toepasselijkheid van het recht van de Unie ratione temporis kunnen worden gesteld. Bij het onderzoek van die vraag heeft de verwijzende rechterlijke instantie in haar beoordeling betrokken dat volgens de verklaringen van verzoeker de schuldvordering pas in mei 2010 is betaald. Op dat moment werd de bestrijding van betalingsachterstanden bij handelstransacties beheerst door richtlijn 2000/35.

9 In overweging 7 van de richtlijn wordt verklaard dat als gevolg van buitensporige betalingstermijnen en betalingsachterstand zware administratieve en financiële lasten drukken op het bedrijfsleven, vooral op het midden- en kleinbedrijf, en dat deze problemen bovendien een belangrijke oorzaak zijn van insolventie, die een bedreiging voor de overlevingskansen van ondernemingen vormt, en talrijke arbeidsplaatsen verloren doen gaan. Volgens overweging 13 van de richtlijn heeft deze laatste enkel betrekking op betalingen tot vergoeding van handelstransacties en strekt zij niet tot regulering van transacties met consumenten, interesten betreffende andere betalingen zoals betalingen uit hoofde van de wetgeving inzake cheques en wissels, of betalingen bij wijze van schadeloosstelling met inbegrip van betalingen uit hoofde van verzekeringspolissen. In overweging 14 wordt vermeld dat het feit dat de vrije beroepen onder deze richtlijn vallen, niet betekent dat de lidstaten deze beroepen als ondernemingen of handelaars moeten behandelen voor doeleinden buiten deze richtlijn. Volgens overweging 16 is betalingsachterstand een vorm van contractbreuk die door lage interesten op achterstallige betalingen en/of door traag verlopende invorderingsprocedures in de meeste lidstaten voor de schuldenaren financieel aantrekkelijk is geworden, en is een ingrijpende verandering – met inbegrip van vergoeding voor de schuldeisers van de kosten die zij hebben gemaakt – nodig om deze tendens te keren en om ervoor te zorgen dat de gevolgen van betalingsachterstand ontmoedigend werken.

10 Artikel 1 van richtlijn 2000/35 bepaalt dat deze richtlijn van toepassing is op alle betalingen tot vergoeding van handelstransacties.

11 Volgens artikel 2, punt 1, eerste alinea, van richtlijn 2000/35 wordt verstaan onder „handelstransactie" elke transactie tussen ondernemingen of tussen ondernemingen en overheidsinstanties die leidt tot het leveren van goederen of het verrichten van diensten tegen vergoeding. Volgens artikel 2, punt 1, derde alinea, wordt verstaan onder „onderneming" elke organisatie die handelt in het kader van haar zelfstandige economische of beroepsmatige activiteit, ook wanneer deze door slechts één persoon wordt uitgeoefend. **[Or. 4]**

12 Voor de onderhavige zaak is ook artikel 3, lid 1, onder c), van richtlijn 2000/35 van belang. Daarin is bepaald dat de schuldeiser recht heeft op interesten voor betalingsachterstand voor zover (i) hij zijn contractuele en wettelijke verplichtingen heeft vervuld en (ii) hij het verschuldigde bedrag niet op tijd heeft ontvangen, tenzij de schuldenaar niet voor de vertraging verantwoordelijk is.

IV. Nationaal recht

13 In het kader van de omzetting en uitvoering van richtlijn 2000/35 heeft de Republiek Slovenië geen voorschrift uitgevaardigd dat een algemene regel bevat op grond waarvan vóór de toetreding tot de Europese Unie, op 1 mei 2004, gesloten overeenkomsten van de toepassing van de richtlijn zijn uitgesloten.

14 In het onderhavige geval is de relevante regel, te weten dat de schuldenaar die een betalingsachterstand heeft vertragingsrente over het hoofdbedrag dient te betalen, in de Sloveense rechtsorde neergelegd in de wet op het verbintenissenrecht. Tot 31 december 2001 was die wet de Zakon o obligacijskih razmerjih (wet op de verbintenissen uit overeenkomst; hierna: „ZOR"), waarvan artikel 277, lid 1, bedoelde bepaling bevatte. Sinds 1 januari 2002 zijn de gevolgen van betalingsachterstand geregeld in de OZ, die een identieke bepaling bevat in artikel 378, lid 1. Volgens artikel 1060 OZ gelden de bepalingen van deze wet niet voor verbintenissen uit overeenkomst die vóór de inwerkingtreding ervan zijn ontstaan.

15 Voor de onderhavige zaak is van belang dat de OZ aanvankelijk in artikel 376 een algemene bepaling bevatte op grond waarvan de vertragingsrente niet meer kon bedragen dan de hoofdsom (ne ultra alterum tantum-regel).). De ZOR bevatte een dergelijke regel niet. Voorts is van belang dat de Ustavno sodišče [constitutioneel hof] van de Republiek Slovenië bij beslissing (omissis) van 2 maart 2006 artikel 1060 van de OZ heeft ingetrokken en op vertragingsrente uit hoofde van verbintenissen ontstaan vóór de inwerkingtreding van deze laatste die verschuldigd was voor het tijdvak na 1 januari 2002, artikel 277 ZOR heeft toegepast ook al had het bedrag van die rente dat van de hoofdsom reeds bereikt of overschreden. Het gevolg van die beslissing van de Ustavno sodišče was dat voor verbintenissen uit overeenkomst waarop de ZOR van toepassing was op grond van het moment waarop zij waren ontstaan, de ne ultra alterum tantum-regel van artikel 376 OZ bleef gelden voor vertragingsrente na 1 januari 2002.

Nadien heeft de wetgever met de Zakon o spremembi in dopolnitvi Obligacijskega zakonika (wet tot wijziging en aanvulling van het burgerlijk wetboek; hierna: „OZ-A"), in werking getreden op 22 mei 2007, artikel 376 OZ heeft ingetrokken en in die tekst een nieuw artikel 382.a opgenomen waarmee de ne ultra alterum tantum-regel wordt beperkt tot contractuele rente.

16 Op het moment van de transactie die tot de betalingsachterstand heeft geleid (juli 1993) werden de voorwaarden en de modaliteiten voor de uitoefening van een economische activiteit door natuurlijke personen beheerst door de oude Obrtni zakon[2] (ambachtswet; hierna: „ObrZ/88"). Het betreft hier een wet van vóór de onafhankelijkheid van de Republiek Slovenië en vóór de vaststelling van de Sloveense grondwet. Kenmerkend voor de ObrZ/88 was de regelgeving voor de uitoefening van een economische activiteit [**Or. 5**] als zelfstandige. Natuurlijke personen mochten enkel een economische activiteit als zelfstandige uitoefenen indien de bevoegde autoriteit hun daartoe, na overlegging van het bewijs dat aan de wettelijke voorwaarden werd voldaan, een vergunning (zogenoemde vergunning van de ambachtsman) had verstrekt met de verplichte vermelding van de activiteit waarvoor de vergunning gold. De ObrZ/88 bepaalt onder meer het volgende.

Artikel 8

(1) Door zelfstandige persoonlijke arbeid in de zin van de onderhavige wet mogen alle onder een bepaalde activiteit vallende activiteiten of onder een bepaalde activiteit vallende werkzaamheden worden verricht die niet bij de wet verboden zijn.

(2) De zelfstandige ambachtsman mag een of meerdere activiteiten verrichten indien hij zelf of een van de personen die hij in dienst heeft aan de daartoe gestelde voorwaarden voldoet.

Artikel 9

In de uitoefening van de activiteiten in de zin van het voorgaande artikel van deze wet mag de zelfstandige ambachtsman alle met de dienstverlening of de productie verband houdende activiteiten verrichten. In het kader van die activiteiten mag hij ook alle intellectuele diensten verrichten die tot een bepaalde activiteit behoren, dan wel enkel specifieke werkzaamheden voor een bepaalde activiteit.

Artikel 14

(1) Indien de aanvrager aan de voorwaarden voldoet wordt de vergunning als ambachtsman afgegeven uiterlijk vijftien dagen nadat hij bij de bevoegde gemeentelijke autoriteit daartoe in de voorgeschreven vorm een aanvraag heeft ingediend en heeft aangetoond dat hij aan de gestelde vereisten voldoet.

[2] – (omissis)

(2) In de vergunning vermeldt de bevoegde gemeentelijke autoriteit de activiteit en de werkzaamheden die de zelfstandige ambachtsman zal uitoefenen.

17 Nadien is de ObrZ/88 gewijzigd bij de Zakon o gospodarskih družbah (wet op de handelsvennootschappen; hierna: „ZGD")[3], die het statuut van zelfstandige ondernemer heeft ingevoerd, en bij de Obrtni zakon (ambachtswet; hierna: „ObrZ")[4], die het statuut van ambachtsman heeft voorbehouden aan de in die wet omschreven ambachtelijke werkzaamheden. Volgens artikel 75 ZGD kon een zelfstandige ondernemer zijn werkzaamheden aanvangen nadat hij zich had aangemeld bij de bevoegde autoriteit en was ingeschreven in het register van zelfstandigen. Bovengenoemde aanmelding van de aanvang van de werkzaamheden, die constitutief was, diende ook te vermelden welke werkzaamheid de zelfstandige ondernemer vervolgens ging uitoefenen. Ingevolge artikel 6 ObrZ krijgt de ambachtsman (die tevens zelfstandige is) ook op basis van de nieuwe wet slechts het recht een ambachtelijke activiteit uit te oefenen indien hij een vergunning bezit als ambachtsman en is ingeschreven in het register. In casu is tevens van belang artikel 584 ZGD, bepalende dat de personen die zijn ingeschreven in het register voor de uitoefening van een activiteit krachtens de ambachtswet (ObrZ/88) hun werkzaamheden voortzetten op de wijze en onder de voorwaarden zoals zij zijn ingeschreven in het register en zich uiterlijk op 31 december 31 december 1994 voegen naar het bepaalde in de ZGD. [**Or. 6**].

V. Motivering van de prejudiciële verwijzing

18 Om te beoordelen of verzoekers schadevordering tegen de Staat gegrond is, is onder meer van belang of de transactie naar aanleiding waarvan de betalingsachterstand is ontstaan onder de werkingssfeer van richtlijn 2000/35 valt. Bij een bevestigend antwoord op de eerste vraag rijst de vraag of de ne ultra alterum tantum-regel, die volgens de ten tijde van de feiten geldende Sloveense wetgeving mede gold voor vertragingsrente, in strijd is met de vereisten van die richtlijn.

19 In het kader van de eerste vraag betwijfelt de verwijzende rechterlijke instantie of onder „handelstransactie" in de zin van de richtlijn mede kan worden verstaan een transactie die een natuurlijke persoon heeft gesloten buiten de economische en beroepsmatige activiteit als zelfstandige waarvoor hij is ingeschreven. Artikel 2, punt 1, derde alinea, van richtlijn 2000/35 bevat voor de definitie van „onderneming" het begrip handelen in het kader van een „zelfstandige economische of beroepsmatige activiteit". In dat verband vraagt de verwijzende rechterlijke instantie zich af of die definitie aldus kan worden uitgelegd dat daaronder ook vallen transacties die een in het register voor de uitoefening van een economische activiteit ingeschreven particulier verricht in het kader van om het even welke activiteit, die een economische activiteit kan zijn, maar op het

[3] – (omissis)
[4] – (omissis)

maken van winst is gericht en waarvoor een factuur wordt uitgereikt (zoals door verzoeker terecht wordt opgemerkt). Zij acht echter ook de tegenovergestelde uitlegging mogelijk, te weten dat in een stelsel waarin de particulier een vergunning bezit (of in het register is ingeschreven) voor de uitoefening van vooraf bepaalde werkzaamheden, als economische een beroepsmatige activiteit in de zin van bedoelde bepaling van de richtlijn enkel kan worden beschouwd de activiteit waarvoor hij is ingeschreven. In beide gevallen gaat het erom dat, voor natuurlijke personen, onderscheid moet worden gemaakt tussen hun zelfstandige economische en beroepsmatige activiteit en hun optreden in diverse vormen in het rechtsverkeer, waarbij dit laatste optreden niet enkel mag worden beperkt tot het optreden als consument. Om deze reden heeft de verwijzende rechterlijke instantie voor het geval van een ontkennend antwoord op de eerste vraag in de tweede vraag factoren opgesomd die in het concrete geval als grondslag voor het maken van dat onderscheid zouden kunnen dienen.

20 De verwijzende rechterlijke instantie koestert ook twijfel over de vraag of de ne ultra alterum tantum-regel in strijd is met de vereisten van de richtlijn. Ingevolge artikel 3, lid 1, sub c, van richtlijn 2000/35 heeft de schuldeiser bij betalingsachterstand recht op vertragingsrente. Uit deze bepaling noch uit andere bepalingen van de richtlijn kan echter met zekerheid een regel worden afgeleid op grond waarvan vertragingsrente niet kan worden beperkt tot het bedrag van de hoofdsom. Uit de considerans van de richtlijn blijkt dat deze laatste tot doel heeft een regeling tot stand te brengen in het kader waarvan, ook in geval van lange gerechtelijke procedures, betalingsachterstand voor de schuldenaar financieel niet aantrekkelijk is. Verzoeker vermeldt ter ondersteuning van zijn uitlegging ook het arrest van het Hof in zaak 01051 Telecom GmbH, C 306/06. Volgens de verwijzende rechterlijke instantie kan aan dat arrest echter niet een zo ruime uitlegging worden gegeven, daar het Hof daarin enkel heeft geantwoord op de vraag op welk moment, in geval van betaling per bankoverschrijving, de betaling kan worden geacht tijdig te hebben plaatsgevonden om de toepassing van vertragingsrente te vermijden of te doen eindigen. [Or. 7] Ofschoon het moment van tijdige betaling, zoals door het Hof gedefinieerd in bovenvermeld arrest, ook het moment is waarop niet langer vertragingsrente kan ontstaan, wordt hiermee nog geen antwoord gegeven op de vraag in verband met de vertragingsrente in de onderhavige zaak, te weten of die rente tot de dag van betaling van de schuld verschuldigd is, ook indien zij het bedrag van de hoofdsom reeds heeft bereikt.

21 Gelet op het voorgaande verzoekt de Vrhovno sodišče het Hof krachtens artikel 267, eerste alinea, onder b), VWEU om beantwoording van de volgende prejudiciële vragen:

(1) Moet artikel 2, punt 1, derde alinea, van richtlijn 2000/35 aldus worden uitgelegd dat in een stelsel waaronder aan een natuurlijke persoon ten behoeve van de uitoefening van een economische activiteit een vergunning wordt verstrekt die de activiteit vermeldt waarvoor de vergunning is afgegeven, geen sprake is van een onderneming en dus evenmin van een handelstransactie in de zin van

voormelde bepaling van de richtlijn, wanneer de transactie naar aanleiding waarvan de betalingsachterstand is ontstaan betrekking heeft op een activiteit waarvoor de vergunning niet is afgegeven?

Voor het geval de eerste vraag ontkennend wordt beantwoord:

(2) Moet artikel 2, punt 1, derde alinea, van richtlijn 2000/35 aldus worden uitgelegd dat een natuurlijke persoon is te beschouwen als een onderneming en de transactie naar aanleiding waarvan de betalingsachterstand is ontstaan een handelstransactie in de zin van voormelde bepaling vormt, wanneer het gaat om een transactie die niet valt onder de geregistreerde activiteit van die natuurlijke persoon maar die voortvloeit uit een activiteit die naar haar aard een economische activiteit kan zijn, en voor die transactie een factuur is uitgereikt?

(3) Is de regel op grond waarvan de vertragingsrente niet langer verschuldigd wordt wanneer het bedrag van de vervallen en niet betaalde rente het bedrag van de hoofdsom heeft bereikt (ne ultra alterum tantum-regel), in strijd met de vereisten van richtlijn 2000/35? [Or. 8]

[OMISSIS]

BIJLAGEN:

– kopie van de uitspraak van de rechterlijke instantie in eerste aanleg,

– kopie van de uitspraak van de rechterlijke instantie in tweede aanleg

– kopie van het verzoekschrift in cassatie

– kopie van beslissing van de Vrhovno Sodišča tot schorsing van de behandeling van de zaak